

tím že se proces protáhne. Ale senátu došla konečně s ní trpělivost a usnesl se jednomyslně, aby líčení bylo provedeno v její nepřítomnosti. A nebylo té přítomnosti ani zapotřebí, neboť její vina byla nad slunce jasněji prokázána. Byla proto Richtrová uznána vinnou ve všech směrech a odsouzena do těžkého žaláře v trvání jednoho roku, ovšem nepodmíněně. Trest šestiměsíčního žaláře, k němuž byla dříve odsouzena podmíněně, bude si musit ovšem odpykat také, a tak dostane ženská trestnice v Řepích záhy znamenitý přírůstek...

Dovídáme se, že proti Lili Richtrové jsou učiněna už zase nová trestní oznámení pro různé podvody. —ff—

Když hostinský zemře.

(Okresní soud v Praze jako soud nájemní.)

Majitelka domů a realit Josefa Bartlová vlastní pro svůj dům ve Štěpánské ulici i koncesi hostinskou; hostinskou živnost neprovozovala však sama, nýbrž koncesi propachtovala Stanislavu Černému, který roku 1922 zemřel. Vdova po něm, Ladislava Černá, zažádala u pražského magistrátu o koncesi hostinskou, ale i majitelka domu pí. Bartlová jako koncessionářka ohlásila magistrátu, že po smrti pachtýře Černého provozovatí bude nadále živnost hostinskou a výčepnickou sama ve vlastní režii na základě koncesse jí v roce 1914 udělené.

Z toho ovšem vznikly sáhodlouhé spory, neboť pí. Černá nechtěla jen tak se vystěho-

až do samého večera, načež teprve s pranýřem odvázána a do vězení zpět odvedena jest.

A tak bylo i dne následujícího a posledního, 3. října 1681, kdy za stálého zvonění odsouzená od sloupu jest odvázána a do prostředí rynku vedena. Zde obnažena jí katem bělostná ramena, načež metlou z tenkých vrbových proutků spletenou první tři rány vytrpěla.

Zaúpěla bolestí a hanbou krásná paní Mandalena a jako krvavé slzy hrnuly se rudé krůpěje ze zad zmučených.

Zahučelo to mezi diváky pochvalou i odporem a sešklebily se žluté tváře krejčíka Šimona Vondráka k vítěznému a škodolibému úsměvu.

Ale v tom již trhl kat provazem a nastoupil s delikventkou další cestu přes rynek k rathouzu, kde se šlehy metlou opakovaly.

U městské brány exekuce dokončena. Poslední tři rány dopadly na rozšlehaná, zkrvácená záda mladé ženy, načež ji kat polonahou a bosou na provaze z brány vyvedl, aby „pro všechny časy města toho i království celého prázdná byla“.

Zalomecovala zima celým tělem ubohé ženy, zábly bosé nohy a pálila zmučená záda, když v studeném podzimním větru kamenitou, hrbolatou cestou do neznáma klopýtala.

Prohřešila se paní Mandalena ve svém blouznivém zanícení proti mravu a počestnosti, ale neprohřešily se snad i právo a apelace proti citu a lidskosti?...

vati a dovolávala se zákona k ochraně nájemníků. Magistrát udělil pí. Černé koncesi ku provozování živnosti hostinské pro dům č. 27 ve Štěpánské ulici, ale zemská správa politická na rekurs paní Bartlové magistrátní tento výměr zrušila. Mezitím žalovala hostinská paní domácí na dodržení pachtovní smlouvy, uzavřené se zemřelým jejím manželem, a tento spor prošel všemi instancemi, až konečně Nejvyšší soud v Brně uznamoval rozsudkem ze 6. května 1925 za právo, že pí. Bartlová je povinna dodržeti a splniti pachtovní smlouvu i vůči vdově po zemřelém a že zejména je povinna do 14 dnů vstíti zpět své oznámení u magistrátu, že zamýšlí provozovatí živnost hostinskou ve vlastní režii.

A tak se stalo, že živnost hostinská provozována byla vlastně bez koncesse a tu majitelka domu pí. Bartlová zažalovala na vystěhování se pí. Černé, poněvadž ta prý provozuje živnost bez oprávnění.

Rozhodnutí o této žalobě bylo však odročeno až do doby, než ministerstvo obchodu, kam se pí. Černá z výnosu zemské správy politické odvolala, ve věci vydá konečný nálezh.

Ministerstvo obchodu skutečně také výnosem z 11. prosince 1925 výměr zemské správy politické zrušilo a udělilo pí. Černé koncesi k provozování živnosti hostinské v domě č. 27 ve Štěpánské ulici, ale jen po tu dobu, pokud bude disponovatí hostinskými místnostmi.

Na základě tohoto výnosu vzal pak nájemní soud usnesením ze dne 22. prosince za prokázáno, že pí. Černá živnostenského oprávnění zbavena nebyla a že tedy není dán důvod k výpovědi z najatých místností.

Ladislavu Černou zastupoval ve všech instancích advokát Dr. Gluck. —ff—

Nedobyťá pokladna.

(Krajský soud v Mladé Boleslavi.)

Lupič Hulínský z Lomu je známým a obávaným odborníkem ve vylupování „nedobytných“ pokladen. Loni na podzim neměl právě nic důležitějšího na práci, i zajel si do Rovenska v Českém Ráji, o jehož Občanské záložně se doslechl, že mívá ve svých pokladnách dosti peněz a žádné strážce u nich. Vše si prohlédl, na vše se vyptal a spočítal si, že tak 23. října bude v pokladně nejvíce peněz. Odjel tedy opět do Lomu, kde získal dva pomocníky, Rudolfa Dokonala a Petra Svobodu. Sliboval jim, že každý z nich může získat nejméně 10.000 Kč, když se loupež podaří, i dali se oba muži lehce zlákat.

Dne 23. října na večer přišli k Rovensku a čekali jen, až zhasnou světla na radnici, kde je umístěna též Občanská záložna. Konečně po půlnoci se dočkali. Vplížili se do budovy a dali se do práce. Ačkoli na to byli tři, ještě ani o půl páté ráno nebyli hotovi. Hulínský již zle nadával, že ještě nikdy neměl v „práci“ tak důkladný kus, ale sliboval, že za půl hodinky bude věc hotova.

Zatím však posluhovačka přišla uklízet kanceláře a vidouc zotvírané dveře, bylajata podezřením, že se tu něco děje, a proto šla věc oznámiti pokladníkovi Krátkému, který ji